

som Besiddere af flige større Gaarde vilde kunne danne, og derved tillige bidrage til at udjevne den mindre naturlige Modsetning, der for Tiden finder Sted imellem de forskjellige Klasser af Landeiendomsbesiddere. Og i Henshold til hvad saaledes er foreslaaet, er Minimum af det Hartkorn, der giver Tierne Adgang til de større Eiendomsbesidderes Valgklasse og betingelser Forpagterens Valgbarhed i de mindre Landeiendomsbesidderes, i nærværende Udkast sat til 20 Tdr. Hvad Forpagtere betræffer, vil det forøvrigt være en ligesiem Følge af, at den Skjælden mellem flere Arter af Hovedgaarde, hvorfra det sidste Punktum i Landkommunalanordningens § 27 er gaaet ud, nu bortfalder, at de ifkun vilde kunne tillægges den mere indfrankede Valgbarhed, som samme Paragrafhs Slutningspunktum omhandler.

Ligesom Forholdet mellem det Hartkorn, der eies af den foreslaaede Valgklasse af større Landeiendomsbesiddere, og Amtsraadsdistriktets øvrige Hartkorn, kan forudsættes at ville ikke lidet afvige fra det, der i sin Tid er i Medfør af Landkommunalanordningens § 26, 1ste Punktum lagt til Grund for Sædegaardseiernes og de mindre Landeiendomsbesidderes nærværende ulige Repræsentation i de forskjellige Amtsraad, saaledes er det i sig fundet meest stemmende med den paataente Omordning, at begge Valgklasserne tillægges lige Repræsentation i Amtsraadene, dog at intet af de mindre Landeiendomsbesiddere valgt Medlem der ved berøves det Sæde, han fortiden indtager i Raadet. Der turde derhos være saameget mindre Betænkelighed ved en saadan Ordning af Sagen, som Lehnsbesidderne efter Forslaget udtræde af Amtsraadet, uden at deres Plads indtages af Andre.

Endelig er det fundet unødvendigt at udhæve, at ganske de samme Regler med Hensyn til Valgenes Forberedelse og Afholdelse, de Valgtes Functionstid, Suppleantvalg m. v. som hidtil have gjældt for Sædegaardseiernes Valgklasse, vilde komme til at gjælde for den foreslaaede Valgklasse af større Hartkornbesiddere.

LXIX.

Forslag til Lov

angaaende

Forhøielse af Landsoldaternes Marschpenge og Beregningssmaaden af disse.

§ 1.

De ved Forordningen af 20. Juni 1788 § 37 for Landsoldaterne bestemte Marschpenge forhøies, 1. Januar 1852 at regne, til 25^{3/5} Rbfl. daglig.

§ 2.

Paa een Marschdag regnes 4 Mill. Forsaavidt det Miletal, Soldaten har at tilbagelægge, ikke gaaer op med 4, bliver for den overskydende Veistrækning at godtgjøre ham Marschpenge som for en heel Dag.

Mottiverne til foranstaaende Lovudfæstelse saalydende:

ad § 1.

Ifølge Forordningen af 20. Juni 1788 § 37 tilkommer der de til Tjeneste ved de respective Afdelinger indkaldte eller fra disse hjemforlovede, af Kongeriget udfkrevne Soldater, medens de ere undervejs til eller fra Afdelingerne, 1 Mark (16 Rbfl.) daglig i Marschpenge.

Derimod tilkommer der, efter „Landmilitair- und Remonte-Ordnung für Schleswig, Holstein, Pinneberg und Ranzau“ af 1. August 1800 § 66 de af Hertugdømmet Slesvig Udfkrevne under lige Omstændigheder 8 Rbfl. (25^{3/5} Rbfl.) daglig.

Sidstnævnte Godtgjørelse var, som strax vil sees, paa den Tid samme fastsattes, ganske overensstemmende med den for Kongeriget bestemte, og er først ved Pengesforandringen bleven forskjellig fra denne, en Forskjellighed, som dog tidligere mindre blev bemærket, da alle Soldater erholdt deres Marschpenge, saavel for Ind- som for Hjemmarschen, udbetalte paa deres Hjemsteder.

Fra indeværende Finantsaars Begyndelse er imidlertid indtraadt den Forandring, at Soldaterne erholde de dem for Hjemmar-